

[Victor Gram.]

strakt sig over et længere tidsrum. Medens den norske lov har fastsat dette tidsrum til 18 måneder, har man i udvalget ment, at 12 måneder ville være et passende tidsrum ud fra danske forhold.

Ændringsforslagene nr. 9 og 10 vedrører fordelingsnævnet og ankenævnet. For at sikre, at fordelingsnævnet er fuldt funktionsdygtig og har mulighed for at arbejde hurtigt, skal der ifølge ændringsforslag nr. 9 udpeges suppleanter for de to medlemmer af udvalget. For ankenævnets vedkommende betyder den foreslåede ændring, at det får et, skal vi sige lidt mindre højtideligt præg end oprindeligt forudsat i lovforslaget, idet man i stedet for et navn bestående af 3 højesteretsdommere får et navn sammensat af en dommer plus 2 andre medlemmer, alle udpeget af socialministeren.

Jeg finder det særdeles tilfredsstillende, at det er lykkedes at opnå denne enighed i udvalget om fordelingen af de omhandlede midler. Der er tidligere i salen givet udtryk for, at det var en højst utaknemlig opgave, den højtærede socialminister havde fået overdraget: at finde et velegnet grundlag — eller bare et egnet grundlag — for fordelingen af disse midler. Så meget mere kan jeg gratulere den højtærede socialminister med hans oplæg; hans forslag til et fordelingsgrundlag har skabt et udgangspunkt, hvorefter det har været muligt i udvalget at opnå enighed om de ændringer, som er foreslået i betænkningen.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale de foreslåede ændringer.

Helga Pedersen: Vi har i udvalget fået meget værdifulde oplysninger om den legale vurdering af de tidligere koncentrationslejrfangers helbredstilstand, ligesom den norske lov har været en stor hjælp for os, og vi kan herefter fra mit partis side tiltræde den nu foreliggende fordelingsplan. Jeg tror, at det ved administrationen af denne lov vil vise sig at blive en fordel, at loven er blevet ligesom mere knyttet til erstatningsloven af 1945 end det oprindelige lovforslag. Det er jo fremfor alt ikke meningen, at der skal anstilles nye selvstændige undersøgelser om forhold, som for længst har været kulegravet; det understreges både ved for-

mulingen af flere af ændringsforslagene og ved bemærkningerne i betænkningen vedrørende ydelsen til personer, der har været udsat for tortur.

I ændringsforslag nr. 2 til § 2, stk. 4, har vi søgt at tydeliggøre bestemmelsen vedrørende de enker og børn, der har ret til erstatning. Jeg tror, det her bør tilføjes, at bestemmelsen i § 2, stk. 4, efter socialministeriets opfattelse bør administreres således, at kriteriet bliver, om det pågældende dødsfald er sket før udløbet af fristen i lovforslagets § 11. Der sker, kan man sige, altså en lille udvidelse af fristen, og selv om det antagelig kun kan få praktisk betydning for meget få personer, vil det jo for disse få være af indgribende betydning, at denne forståelse af bestemmelsen anlægges. Derfor vil jeg gerne bede den højtærede minister bekræfte, at således bør administrationen af bestemmelsen være efter ministerens mening.

I øvrigt skal jeg ikke gå i enkeltheder angående de enkelte ændringsforslag og deres motiveringer, men henvise til betænkningen og til, hvad det ærede medlem hr. Victor Gram just har gennemgået, og jeg skal slutte med at sige, at mit parti vil anbefale, at der stemmes for samtlige ændringsforslag.

Jacob Pedersen: Det konservative folkeparti kan tiltræde de stillede ændringsforslag.

Vi har i udvalget drøftet problemerne igennem så godt, som det har været muligt. Opgavens omfang og mangfoldigheden af problemer var vi jo klar over på forhånd. Vi vidste også, at nogle heller ikke efter denne lov havde krav på erstatning; det er de nationalt uværdige, de, der under besættelsen havde mistet deres landsmænds agtelse. Vi kan derfor være tilfredse med, at denne lov har fastholdt stort set den i erstatningslovens § 65 fastsatte værdighedsbetingelse.

Den højtærede socialminister har oplyst, at det har været hans hensigt, at enker og børn efter de af tyskerne under besættelsen dræbte eller henrettede personer omfattes af lovforslagets bestemmelser. Det er nu tydeliggjort ved ændringsforslaget til § 2, og det finder vi rimeligt og rigtigt, ligeledes,